

Ч. 8. Табор Міттенвальд, 3. серпня 1947. Рік I.

ДЕ ЖЕ ІНШІ ?

В попередньому числі "Таборових Буднів" ми читали докладне касове звідомлення Таборової Управи. Деякі позиції цього звідомлення застосовили неодного, навіть з-поміж тих таборян, які мало або зовсім не цікавляться господарським життям нашого табору. До таких цікавих позицій належать вплати таборових майстерень та підприємств для потреб табору.

Хоч касове звідомлення, заміщене в попередньому числі таборового тижневика, не вказує вплати поодиноких майстерень та варстатів до т.зв.каси УНРРА, то все таки наявні дрібні квоти, що їх таборові варстати вплатили на культурні потреби нашої громади, вказують на їхнє суспільне наставлення до потреб цілості. Переглядаючи ці невеличкі вплати, питаем себе: Де ж с ті інші, що заробляють далеко більше від наших майстерень. Де ж с ті торговці яриною та овочами, що мають кольосальні обороти, а не мають ніяких адміністративних видатків, як льокаль, податок та інші. Де с ті "приватні" шевці, кравці, фотографи та інші ремісники, що контом інших таборян дороблюються зовсім приличного маєтку.

Коли ми зважимо, що працівники майстерень мусять задовольнитися невеличким зарібком, обслуговуючи громаду, то не можемо ніяк простити всім нашим "підприємцям", які обслуговують нас поза зорганізованими варстатами праці, вимагаючи за цю "обслугу" високих цін, які нерідко перевищують поза тисячу. Тоді, коли з невеликої платні працівника майстерні чи таборового варстата обтягає Таборова Управа певний означений відсоток на таборові культурні і громадські потреби, "приватні" кущі та підприємці заробляють доволі поважні суми, не платять ніякого податку та ще й при різних громадських акціях відмовляються від жертв на загально-національні потреби. Дуже часто "приватники" користуються послугами таборових майстерень, бо там менше конкуренції. Дуже часто "приватники", використовуючи занадто велику господарську свободу, галапасують на організмі нашої громади, затративши всякі межі приличності та громадської моралі.

Візьмім хоч би для прикладу продавців ярий та овочів. Ці люди за невеликі громі дістають товар у німців, перевозять його різними засобами до табору і продають звичайно по цінах вдвічі, вдвічі, або і всотро більших від цін закупу. Ярина та овочі мають кожночасно консumenta, немає загрози, що ці продукти не підуть. У слід за тим є певність, що перепродавці відбирають з величезним високом вложеним у товар капітал.

Правда, можуть бути заміти, що ярина та овочі конче потрібні для на-

ЩО є В ЧЕОЛІ ?

Де ж с інші ?

Національна вкладка за 1946.рік.

Фінансова гospодарка реферату фахової освіти.

Пишемо хроніку.

Поштова скринька:

Хто має право на СПЦ ?

Самі пани, нема кому коров пасті.

Повінь національних свят.

Хто відповідає за нічний спокій?

Відповідь референта харчування на заміти проти кухонь в попередньому числі.

Дописи до "поштової скриньки" приймаємо тільки за повним підписом диписувача. Дописів, у яких заміщені неоуттєві закиди, або образи, з власади не поміщуємо. Невикористаних дописів не збергаємо.

Матеріали до "Таборових Буднів" треба складати найпізніше до середини

виоких цін, які нерідко перевищують поза тисячу. Тоді, коли з невеликої платні працівника майстерні чи таборового варстата обтягає Таборова Управа певний означений відсоток на таборові культурні і громадські потреби, "приватні" кущі та підприємці заробляють доволі поважні суми, не платять ніякого податку та ще й при різних громадських акціях відмовляються від жертв на загально-національні потреби. Дуже часто "приватники" користуються послугами таборових майстерень, бо там менше конкуренції. Дуже часто "приватники", використовуючи занадто велику господарську свободу, галапасують на організмі нашої громади, затративши всякі межі приличності та громадської моралі.

Візьмім хоч би для прикладу продавців ярий та овочів. Ці люди за невеликі громі дістають товар у німців, перевозять його різними засобами до табору і продають звичайно по цінах вдвічі, вдвічі, або і всотро більших від цін закупу. Ярина та овочі мають кожночасно консumenta, немає загрози, що ці продукти не підуть. У слід за тим є певність, що перепродавці відбирають з величезним високом вложеним у товар капітал.

Правда, можуть бути заміти, що ярина та овочі конче потрібні для на-

селення табору. Цього не хочемо оспорювати, але мусимо ствердити, що за цю конечну потребу платимо забагато. Може хто не буде сказати, що торгівці яриною та овочами дуже часто рисують, транспортуючи цей товар і за цей риск кажуть собі платити дорожче. Цей аргумент не переконав меного, крім самих торговців. Треба зважити, що ці люди живуть у одній громаді, користуються рівними з усіми правами та привілеями, тому повинні мати також деякі обов'язки супроти громади. Повинні свій хист і спрят використати частинно для полегшення громаді важкого таборового життя.

На терені нашого табору відбулася перед кількома днями загальна збирка на одну важливу громадсько-національну справу. В часі тієї збирки виказалося, що якраз сезонові купці яриною та овочами жертвували смішно малі суми в порівнянні до їхніх доходів. Робітники таборових варстатів праці, лісових бригад та інші жертвували по 10, 20 і більше марок, а добре ситуовані торговці цибулею та капустою вплачували по 8 марок або не платили нічого. Отже тут бачимо, що люди, які в нечесний спосіб доробляються маєтку коштом працівників таборових варстатів і безробітних громадян, які дуже часто мусять відмовляти собі харчів, щоб купити дітям ярини та овочів, не хочуть навіть малої частинки своїх доходів віддати на потреби цілої громади чи цілої національної спільноти. Ці люди перестали думати громадськими категоріями, вони думають тільки категоріями власного плунка і власної кишень. В громадському житті вони стоять осторонь, не цікавляться загальними справами, дуже часто жируючи на несвідомості та нужді своїх співгромадян.

Недалекий той час, коли тисячі скитальців будуть мусіти самі подумати про шматок щоденного хліба. Тоді люди, які не оглядалися на ніякі моральні чи національні закони й доробилися маєтку, зможуть якийсь час втриматись на поверхні життя, маючи запевнений шматок хліба. Інші мусітимуть тяжко працювати. Але що зроблять ті, які вже нездібні до праці? Про них напевно не подбають люди з капіталом. Про них мусітиме подумати та українська громада, яка несе на своїх плечах всі національно-суспільні тягари.

Маючи це на увазі, мусимо створити в намій громаді такий порядок, щоб кожний працездатний віддавав частину своїх заробітків на потреби цілості. Мусимо змагати до того, щоб люди з одинаковими праами мали й одинакові обов'язки. Мусимо змагати до того, щоб у намій громаді не було трутнів, які спивають тільки мід, не даючи нікому ніякого пожитку.

Думаемо, що Таборова Управа знайде способи, щоб скоротити цей господарський лібералізм і завести порядок у нашему господарському житті. Ми неконче за тим, щоб зараз ліквідувати приватні підприємства та приватну ініціативу, але ми за тим, щоб одинакові тягари поносили приватні і таборові підприємці та працівники.

Якщо б усі приватні підприємці та ремісники сплачували тільки 10% від овоїх місячних приходів, то впливи з цього титулу забезпечили б вновні наші шкільництво, дали б змогу розвинути широку виробничу працю та поставили б наше господарське життя на певні основи самовистачальності. Тому треба доложити всіх зусиль, щоб цю справу належно впорядкувати.

Г.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

НАЦІОНАЛЬНА ВКЛАДКА ЗА 1946. РІК.

Згідно з ухвалою з'їзду представників української еміграції в Німеччині, основним джерелом фінансування видатків ЦШЕ є національна вкладка, що її добровільно вплачусь кожна особа, віком понад 20 років, яка признає себе членом української національної спільноти.

Національна вкладка виносить на 1 рік 20 нім. марок від особи.

Виплата національної вкладки є обов'язком кожного свідомого українця і вона дає йому право вимагати охорони та захисту прав людини від своїх допомігових організацій.

Велике число українських емігрантів сумлінно поставилося до свого національного обов'язку і сплатило вповні національну вкладку. Це дало можливість фінансувати відповідні видатки, звязані з виконанням тих завдань, що їх накреслив зізд української еміграції та тих нових вимог, що їх висунуло життя в спрэі охорони і захисту української еміграції.

Поруч з тим треба відзначити, що через організаційно-технічні труднощі, через байдужість цілої низки обласних і місцевих допомігових українських організацій, а також з причин байдужості окремих осіб, значна кількість української еміграції свого національного обов'язку не виконала і не сплатила за 1945.рік національної вкладки. Це не дало змоги фінансувати цілої низки починань та відповідно розгорнути заплановану працю.

Від 1.липня 1947.р. розпочинається добровільна збірка національної вкладки за 1946.рік. Хай же не буде ніодного українця і українки, які не виконали б цього національного обов'язку супроти своєї надрядної установи.

Національна вкладка дає матеріальну підбудову загально-громадським установам для захисту та допомоги всім українцям, розкиданим поза Батьківчиною.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ФІНАНСОВА ГОСПОДАРКА РЕФЕРАТУ ФАХОВОЇ ОСВІТИ.

На терені нашого табору діяла ціла низка фахових шкіл та курсів. Цілком зрозуміло, що ця праця мусіла базуватися на певних фінансових основах, від яких у великий мірі залежав успіх чи неуспіх навчальної частини.

Значна частина фахових шкіл та курсів за минулий шкільний рік не мала своїх власних фінансових плянів та конторисів, бо в більшості навчання було безоплатне і керівники та викладачі курсів працювали в більшості випадків з чисто громадських мотивів.

Друга частина фахових навчальних закладів будувала свої грошові конториси на виплатах курсантів, які складалися з 5 н.м. вписового та по 10 н.м. місячної оплати за навчання. На цих курсах керівники та викладачі лише частково утримувалися з грошових виплат від курсантів, маючи основну винагороду в інших установах табору, або одержуючи винагороду за працю на курсах від УНРРА /слюсарсько-механічні курси/.

Третя частина фахових курсів відржувалася виключно з оплат курсантів за навчання, які дорівнювали 150-300 н.м. від курсанта за цілий курс /шоферські курси/ або по 1 н.м. за одну академічну годину, як це практикувалося на курсах чужих мов.

Крім того всі керівники та викладачі на фахових курсах і в школах, коли вони рахувалися основними працівниками цих курсів, одержували нарівні з іншими таборовими працівниками додаткові приділи.

Фахове навчання в нашему таборі, завдяки жертвенності праці керівників та викладачів, може похвалитися доволі поважними успіхами. Але фінансове забезпечення фахового навчання незаважаючи парі з ускладністю педагогічної праці. Велика частина курсантів - це сироти або безробітні, які не були спроможні платити своїх оплат, тому їх постійно керівники курсів звільняли або за них вілачували належні оплати таборові харитативні організації.

Для ясного образу фінансової господарки реферату фахової освіти подаємо нижче рахункове зіставлення:

Приходи:

Ч.п.	Навчальний заклад	Виплата учнів	Інші приходи	Німецька адміністрація	Разом
I.	Однорічна кравець- ка школа	1500,--	140,--	-	1640,--
2.	5-ти місячні вечір- ні крав.курси	2240,--	175,--	-	2415,--
3.	I-річна шевська школа	140,--	-	-	140,--
4.	5-ти місячні веч. шевські курси	130,--	-	-	130,--
5.	6-ти місячні слюсар.- механічні курси	270,--	-	12688,61	12958,61
6.	4-місячні авто-ме- ханічні курси	190,--	-	-	190,--
7.	4-місячні радіо- монтажерські курси	630,--	-	-	630,--
8.	8-місячні лісові вечірні курси	400,--	-	-	400,--
9.	4-місячні пофельсь- кі курси	39289,50	-	-	39289,50
10.	4-місячні пофельсь- кі курси 2. набору	7200,--	-	-	7200,--
II.	I-річна іконогра- фічна школа	-	-	242,--	242,--
I2.	6-місячні вечірні курси англ.мови	2529,--	-	-	2529,--
I3.	6-місячні вечірні курси еспан.мови	1012,--	-	-	1012,--
I4.	курси француз.мови	292,--	-	-	292,--
I5.	курси нім.мови	385,--	-	-	385,--
Разом		56207,50	315,--	12930,61	69453,11

Видатки:

Ч.п.	Навчальний заклад	Платні ви- кладачам	Учбові і го- спод.видатки	% Таборо- вій Управі	Разом
I.	I-річн.крав.школа	712,--	-	300,--	1012,--
2.	5-місяч.крав.курс	1568,--	-	448,--	2016,--
3.	I-річн.шев.школа	112,--	-	28,--	140,--
4.	5-місяч.шев.курси	104,--	3,--	26,--	133,--
5.	6-міс.слюс.механ. курси	12688,61	-	54,--	12742,61
6.	4-міс.авто-механ. курси	-	-	38,--	38,--
7.	4-міс.радіо-монтаж. курси	240,--	300,--	126,--	666,--
8.	8-м.лісові курси	170,--	-	80,--	250,--
9.	4-м.пофель.курси	-	38355,20	-	38355,20
10.	4-м. " "	550,--	1920,45	554,--	3024,45
До перенесення		16144,61	40578,65	1654,--	58377,26

Ч.п. Навчальний заклад	Платні ви- кладачам	Учбові і го- спод. видатки	% Таборо- вій Управі	Разом
Із перенесення	I6144, 6I	40578, 65	I654, --	58377, 26
II. I-річ. іконограф. школа	242, --	-	-	242, --
I2. 6-міс. веч. курси англ. мови	I626, 40	-	506, --	2132, 40
I3. 6-міс. веч. курси єспан. мови	822, --	-	202, --	1024, --
I4. курси франц. мови	256, --	-	51, --	307, --
I5. курси нім. мови	308, --	-	77, --	385, --
Р а з о м	I9399, 0I	40578, 65	2490, --	62467, 66

Деякі курси працювали з невеличким недобором, як це можна ствердити в поданих рахунків, але деякі мають ще поважні сальда. В загальному фахове шкільництво закінчило рік праці з позитивним грошовим сальдом 7051, 45 н.м.

Найбільше сальдо мають, річ ясна, шоферські курси, які не закінчили ще своєї праці. Навчання на шоферських курсах відбувається даліше.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ПІДСУМОВА ХРОНІКА.

25.7. Заповідена доповідь п. М. Левицького на тему: "Шляхи міжнародних зносин" не відбулася. Прелегент натомість виголосив другу доповідь на тему: "Отаман Симон Петлюра". Прелегент змалював світлу постать головного отамана, підкреслючи в нього службу батьківщині від ранніх літ молодості аж до смерти. Доповідь виголосена під оглядом формальним дуже добре. Дискусії після доповіді не було. Слухачів к. I20.

30.7. Доповідь д-ра Коваленка на тему: "Липинський як український патріот і державник". Слухачів мало.

31.7. На озері Штаффельзе на острові Велика Береза розпочалася третя тура відпочинкового табору для пластунів Міттенвальдської Пластової Станиці. Учасників цієї тури є 97. На сусідньому острові Мала Береза відбувається водний табор водного куреня старших пластунів "Водяник". Цей водний табор виконує також водну службу на озері для відпочинкових таборів ІМКА в Графенштаді.

27.7. Українська католицька пароїл в Мюнхені зорганізувала пропу до Марія Айх. В цій пропці взяли участь мешканці нашого табору в числові к. 500 осіб.

Відбулося засідання комісії експонатів на таборову виставку, яка запланована на кінець серпня або по-ловину вересня. Комісія експонатів опрацювала собі пам'яті підготови зразків продукції поодиноких таборових майстерень.

28.7. З нагоди дня св. Володимира відвідалися в обох церквах табору Служби Божі з проповідями. Ввечері того дня в залі СУМ-у прочитала проф. Н. Полонська доповідь на тему: "Великий князь Володимир". Цієї незвичайно цікавої та на високому науковому рівні доповіді вислухало всього 48 осіб.

Відбула своє засідання видавнича комісія, яка розглядала можливості випуску на час виставки окремої багато ілюстрованої книги про життя табору. Таборові установи та організації вже приготовляють матеріал про свою працю упродовж минулого року.

ПОЧТОВА СКРИНІКА

ХТО МАЄ ПРАВО НА СПЦ?

Згідно з розподілом харчівників у таборі, люди, які не підходять під категорію здорових, але не є так хворі, щоб мусіли лежати в шпиталі, повинні одержувати окреме харчування т.зв. СПЦ. Ця категорія харчівників доволі обмежена, ії число завжди залежить від числа мешканців табору. В нашому таборі таких людей, яким прислуговую СПЦ, є значно більше, ніж самих місць.

Та все таки довкола приділювання цієї категорії харчування поодиноким громадянам кружляють дивні поголоски. Дуже часто чується, що таборовий лікар признає категорію окремого харчування тільки хворим на туберкульозу. Коли ж звертаються хворі на туберкульозу, то знаходиться інша причина і все одно хворий не одержує бажаного приділу. Знаю єдиний такий випадок, коли за приділом СПЦ звертався чоловік, хворий на шлунок. Йому відмовили, кажучи, що цей приділ можуть одержати тільки туберкуліки. Коли ж він за якийсь час продложив рентгенівські знімки своєї дитини, які щедвозначно стверджували поважне захворіння дитини якраз на туберкульозу, то лікар йому знову відмовив окремого харчування, бо мовляв діти до 5 років, які харчуються в дитячій кухні, не мають права на СПЦ.

Хто ж тоді має право на СПЦ?

Думаю, що цю справу належало б для добра авторитету нашого таборового лікаря времті висвітлити, щоб не ширілися різні поголоски про розділовання окремого харчування.

М.П.

САМІ ПАНИ, НЕМА КОМУ КОРОВ ПАСТИ.

В нашому таборі є дуже багато ходей нездібних до важкої фізичної праці. Маю на думці старших людей, які не мають здоров'я до фізичної праці, а також шкільну мо-

лодь, яка тепер до школи не ходить, з відпочинкових таборів не користася, але цілі дні проводить на зеленій мураві. Ці люди, старші і молодь, нарікають на брак відповідної праці, але рідко самі собі такої праці шукають. Бувають дуже рідкі випадки, коли названі вгорі категорії людей хочуть прийняти запропоновану працю. Коли їм запропонувати якунебудь працю, вони дуже часто з різних мотивів престіжевої натури її не приймають.

Для прикладу хочу подати два знаменні випадки.

Є в нашому таборі декілька громадян, які привезли з собою або вже тут придбали собі корови. Ці люди мають звичайно ще й інше господарство, якому мусять посвятити весь свій час. Півтора місяця тому розглядалися власники корів за якимсь пастухом, який пильнуючи щелагідні тварини-корови, міг би та-кож вигріватися до сонця, читати книжку та попивати щодня свіже молочко. Шукання власників корів за пастухом були безуспішні. В 3000-ій громаді не вдалося знайти охочого виконувати цю неважку працю.

Що правда, назва пастух не належить до комілментів, але ми тут не повинні звертати на це уваги, тим більше тепер, коли не стидаємося користати з примусового відпочинку та їсти будь-що-будь дарований хліб.

Власники корів не мали часу чекати і найняли собі одного німецького хлопця, може навіть учня якоїсь німецької школи, до цієї непочесної, зате дуже відповідальної і добре платної праці. Вони платять цьому німецькому хлопцеві непогану платню, якої не має неодин наш урядовець або працівник таборових майстерень та крім цього додають йому щоденно свіжого молочка.

Правда, ми чули, що в одному таборі "пани" наймають собі німок для роблення порядків в мешканських кімнатах, щоб собі не маргати рук та це не повинно бути для нас прикладом для наслідування. Ми повинні памятати, що нас чекає на

чужині важка праця в поті чола на шматок хліба, бо інакше загинемо з голоду. Тому ми повинні братися до всякої чесної праці, яка нам може запевнити прожиток.

Недавно "Щоденні Вісти" потребували кольпортерів. Довший час проголопували це на сторінках своєї газетки та якось ніхто не голосився, хоч заробіток при відповідному сприті і солідності ніколи не бував менший як 5-7 марок за 2-3 години денної праці. Голосилися потім деякі хлопці, але по двох-трьох днях кидали цю роботу, бо вона їм "не оплачувалася". Ті хлопці тепер бігають і друть черевики, копаючи часто каміння з браку відповідного мяча.

Ці два приклади характеризують дуже досадно ментальність наших громадян. Дуже дивно, що люди радше пустяться на всякий нечесний заробіток, як паскарство чи картярство, що тільки не працювати.

В нас є такий звичай, що ми щороку складаємо більші чи менші жертви на студіючу молодь. Раз у разом з одним канадійцем на цю тему я почув від нього таке: У нас студенти в часі вакацій ідуть на роботу і звичайно заробляють собі стільки, що їм вистачає впovні на цілий рік студій.

Чи наша шкільна молодь у часі вакацій не могла б собі заробити хоч на найпотрібніші видатки? Чи не могли б учні наших шкіл виконувати якунебудь роботу в таборі, корисну для громади, заробляючи собі на перші видатки в новому шкільному році?

Воно могло б бути і в нас так, як у Канаді, як би ми не стидалися праці. В нас легше прийти попросити, взяти милостиню, ніж запрацювати. В нас дуже часто фальшиве розуміння особистої гідності стоїть на перешкоді неодній людині запрацювати собі чесно на свої потреби.

На цю обставину повинні звернути увагу не тільки батьки дітей, але й учителі, преса, священики в церкві та взагалі всі ті установи й організації, що мають за завдання виховувати.

На дарованому хлібі поробилися всі пани і коров нема кому пасти.

В.З.

ПОВІНЬ НАЦІОНАЛЬНИХ СВЯТ.

Нема, здається, народу на світі, що так був би привязаний до традиції та вмів би так пошанувати своїх великих людей. Ми святкуємо щороку роковини уродин і смерти всіх наших письменників і поетів, святкуємо всі трагічні події нашої історії /про світлі події забуваємо, хоч їх також немало/, відбуваємо поминки по всіх наших полководцях, князях, королях та гетьманах і врешті неб забуваємо відправити панаходи за всіх небіжчиків, які менше чи більше заслужилися для нашої національної справи. Якщо перечислити всі святкування, то їх буде якраз стільки, як днів у році. Щодня якесь свято, якесь академія, якийсь святочний вечір для вшанування живого або мертвого великого мужа.

Англійці встановують пам'ять Шекспіра тільки в великі роковини як от 350-ліття його народження або інші якісь важливі роковини. Таке святкування пам'яті великого поета проходить урочисто і достойно.

Коли ж ми святкуємо якесь національне свято мало не щодня, то не нарікаймо, що наші національні свята проходять банально, без великого зацікавлення широкої громади та сходять врешті до механічної звички. Люди дуже часто беруть участь у цих святкуваннях направду тільки з патріотичного обовязку, примушуючи себе висидіти півтори чи дві години в залі, позіхаючи та обмовляючи інших.

Культ.-Освітній Відділ повинен це мати на увазі.

Г.Ц.

ХТО ВІДПОВІДАЄ ЗА НІЧНИЙ СПОКІЙ?

В нашому таборі обовязує поліційна година. Між годиною 12 і 4. вночі повинен в таборі панувати спокій. Тимчасом у деяких бльоках далеко поза північ відбуваються музики з танцями або люди веселяться при непорожній чарці, забуваючи, що другі хочуть спати. Хто ж тоді відповідає за нічну тишу і спокій, щоб люди після цілодenneї праці могли відпочити.

Г.М.

ВІДПОВІДЬ РЕФЕРЕНТА ХАРЧУВАННЯ.

В попередньому числі "Таборових Буднів" порушені справу недомагань наших кухонь. Уважаю своїм обов'язком подати цією дорогою дякі вияснення:

В І.1 2. кухнях харчується пересічно по 1100 осіб, у дитячій кухні береться харч 300 дітей. Рівномірний розподіл страви для такого великого числа харчівників є дуже складною справою. Бувають випадки, що після закінчення видачі лишається ще трохи їжі, буває й так, що під кінець видачі страви не стає. Мені здається, що при такому числі харчівників, це зовсім звичайне і нормальнє явище. Навіть найбільш досвідчений і вправний кухонний робітник не все зможе поділити страву без решти або без нестачі. Харчівники, для яких не стало страви, звичайно, одержують компенсацію і то дуже часто навіть якостіво крацу.

Щодо видачі репток страви з кухонь для людських коней, тверджу, що такий закид не має ніяких основ. Знаю, що в поодиноких бльоках таборяні зливають нееконсумовану страву до окремих посудин, призначених для коней. Припускаю, що автор завважає тільки з неповністю інформованості спрямував цей закид на адресу таборових кухонь.

Працівники всіх кухонь, у тому ж дитячої, користують з нормальних харчових карток, але крім цього одержують їжу, очевидно якщо вистачає, в тих кухнях, у яких працюють. Можливо, що це аномальне явище, але кухонний персонал користає з такого привілею у всіх знаних мені кухнях, що я їх бачив на свому віку. Не можна вимагати від працівників, щоб воно в порі, коли найбільше потрібні в кухні, кидали працю та йшли додому чи обід чи на вечір, або щоб працювали голодні.

Щодо міри молока в дитячій кухні, то закиди дописувача могли стосуватися тільки спорадичних випадків. Всі мірки перевірено і стверджено, що півлітрова мірка відповідає приписам, а чвертьлітрова навіть трошки завелика. Диспонуючи такими мірками до розподілу молока, при деякій незуважі та в поспіху можлива також видача на некористь харчівника або на некористь кухні. Керівник кухні завжди дбас, щоб такі випадки не мали місця.

Щодо батьківського комітету в дитячій кухні, то вияснюю, що в дитячій кухні працює представник цього комітету і він найкраще поінформований та обізнаний зі способом видачі страви та працею кухонного персоналу.

Ярину привозять до нас з позамісцевих околиць. Вона приходить до табору в несвіжому і часто надпісутому стані. Кухні використовують ярину до варення страви або видають мешканцям у такому стані, в якому її одержують. Справа огірків також вияснилася і то заки ще критика кухонь побачила деннє світло, бо мешканці табору одержали квашені огірки ще в суботу, 26. липня ц.р.

Маю відвагу твердити, що працівники кухонь працюють чесно, з посвяткою для добра загалу. Всі слухні завважи та спостереження радо приймаю до відома і постараюся зреалізувати їх для добра наших таборян. Заразом дуже прошу не знеохочувати неслушними закидами нашого персоналу до дальшої праці.

Прога справа, яку порушені в "Таборових Буднях" з дня 27.7. ц.р. - це справа годівлі свиней для загального вживання. Автор цієї статті, подібно як і автор попередньої, твердить, що в кухнях лишається щоденно багато страви, якої таборові коні не можуть уже зісти. На цей прикрай і нічим необґрунтований закид я відповів уже вище.

В справі закупу свиней для загального вживання були пороблені перед кількома місяцями старання у компетентних властей у Гарміш-Таборовому Відділові Постачання приобіцяно прихильно полагодити цю справу, але замінчилося поки що на обіцянці.

Референт Харчування.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX